

DE FAMILIEWEEK

Sabine Zwaan

DE FAMILIEWEEK

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishing

Eerste druk mei 2025

© 2025 Sabine Zwaan

© 2025 Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookpublishing.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

HOOFDSTUK I

MIJN LIEFTALLIGE FAMILIE

Oké, laat ik één voordeel opnoemen van een doktersbezoek.

Je hebt bijvoorbeeld...

En...

Eh...

Hmm. Misschien moet ik maar beginnen met het opnoemen van wat nadelen.

1. De agenda van de dokter zit altijd propvol, dus krijg je een doktersassistente aan de lijn.
2. Deze assistente denkt dat ze een dokter is en wil je maar al te graag afwimpelen via de telefoon door haar mening over je pijntjes te delen.
3. Als je eenmaal door de eerste vragenronde heen bent en op de "speciale" lijst van spoedgevallen wordt gezet, bestaat de kans dat je niet je eigen arts krijgt maar een andere, omdat hij of zij zo nodig op vakantie moest.
4. De afspraak is vaak aan het einde van de dag, waardoor je de hele dag met pijn rondloopt.
5. Afspraken lopen altijd, maar dan ook echt ALTIJD uit.
6. Als je dan eenmaal op de stoel zit, zegt de dokter dat hij er niet veel mee kan en stuurt je naar huis met één simpele tip: 'Neem maar een pijnstiller in.'

Een bezoek aan de dokter is dus mega vervelend. Nou, zo voelt de jaarlijkse familieweek ook.

Het is echt vreselijk. Mijn hele familie bestaat uit dokters. Dat ik er vroeger zelf een geweest ben, vergeten we maar even. Ik heb de neiging om nu al een paracetamol in te nemen tegen de mentale pijn die me een week lang te wachten staat. Iemand anders zou zich hoogstwaarschijnlijk volgooien met alcohol om zo'n nare week te kunnen doorstaan. Ik niet. Ik drink nauwelijks alcohol. Zo'n zes jaar geleden ben ik ermee gestopt. Ik ben nu meer een Fristi drinker. Het is het eerste wat ik in mijn tas heb gestopt toen ik me klaarmaakte voor deze week.

Al 358 dagen huiver ik bij de gedachte om een week door te brengen met mijn familie. De zogenoemde familieweek is door mijn ouders bedacht om de Greenwood kinderen dichter bij elkaar te brengen. Volgens mij snappen ze niet dat ik daar geen behoefte aan heb. Al hun fantastische verhalen over luxe vakanties, nieuwe spullen en het perfecte leven komen mijn neusgaten uit. We zien elkaar met verjaardagen, kerst en... tja, tijdens deze fantastische week in juni. Dat is meer dan ik aankan.

Met een diepe zucht haal ik een hand door mijn haar en kijk naar de klok, in de hoop dat de wijzer voor mij stil wil blijven staan. Dat gebeurt niet. Tijd is wreed. Hoewel de jaren voorbij lijken te vliegen, lijkt die ene week in juni zich in slow motion af te spelen.

Dan ga ik naar het Loirette. Pap en mam hebben het landhuis ooit geërfd van een achter-achter-achteroom. We hebben hem nooit gekend, maar hij

was blijkbaar aardig genoeg om zijn huis aan een onbekend familielid na te laten. Heel lief. Dat kan ik niet van de rest van mijn familie zeggen.

Het landhuis ligt bij een klein dorp aan zee. Vanuit mijn vaste slaapkamer heb ik een prachtig uitzicht over het helderblauwe water. De omgeving straalt een en al rust uit, waar ik van zou kunnen genieten... als mijn familie er niet zou zijn. Elke keer dat ik ze zie krijg ik hartkloppingen.

Al meer dan een uur loop ik piekerend door mijn kleine, rommelige slaapkamer. De afgelopen dagen en uren heb ik de idiootste uitvluchten verzonnen om mijn familie niet onder ogen te hoeven komen.

1. Ik ben ziek en kan niet komen. (Zij zeggen natuurlijk dat ik me niet moet aanstellen en een paracetamol moet innemen.)
2. Ik zeg gewoon niks en hoop dat ze niet merken dat ik er niet ben.
3. Ik rijd zachtjes tegen een geparkeerde auto aan en zeg dat ik een auto-ongeluk heb gehad.
4. Ik zeg dat mijn kat is overleden. (Ik heb alleen geen kat.)
5. Ik vertel de waarheid en zeg dat ik een pesthekel aan deze familieweek heb en niet wil komen.

Geen van deze excuses lijkt goed genoeg te zijn om het weekje af te zeggen.

Mijn ogen flitsen naar de kalender. De datum van vandaag is roodgekleurd. *Je kunt het!* heb ik eronder geschreven. Mijn blik gaat naar mijn grote weekend-

tas in de hoek en ik probeer mezelf op te beuren. Ik kan dit... absoluut niet...

Na nog een zware kreun sleep ik de tas mee naar de keuken. Uit het bovenste kastje, mijn noodkastje, haal ik nog wat flessen Fristi en ik stop ze in mijn tas. Dit voorraadje zal wel goed zijn voor de eerste twee avonden.

Om nog wat tijd te rekken, trek ik een ander kastje open. De laatste overheerlijke, zelfgemaakte cupcake staat op de bovenste plank. Ik wil niet opscheppen, maar de mijne zijn lekkerder dan die van de banketbakker in New Brixton. Deze luxe cupcakes zijn gemaakt van het beste biscuitdeeg, en de chocoladevulling is romig en smaakvol. Ik doe hem in een doosje, zodat ik iets te smikkelen heb voor onderweg.

Mijn mobiel trilt in het kleine tasje op tafel. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. Een beetje te gretig grabbel ik in mijn handtas. Gevonden! Eén blik op het scherm en mijn hoop verdwijnt als sneeuw voor de zon. Het zijn niet mijn ouders die op het laatste moment afzeggen. Julia, mijn beste vriendin, wenst me sterkte en veel plezier tegelijkertijd: *Suczier!*

Teleurgesteld stop ik mijn mobiel weer in mijn handtas en neem de twee tassen mee naar de gang. Bij de deur blijf ik even staan, neem een diepe ademteug en dwing mezelf te glimlachen. Ik werp nog vlug een blik in de spiegel die bij de deur hangt. Mijn verschijning is het enige waar ik een beetje mee kan pronken. Ik ben redelijk lang en slank en ik heb halflang blond haar dat altijd goed zit. Mijn hartvormige gezicht,

lichte sproeten en volle, rode lippen roepen vaak complimenten op, die ik helemaal niet wil horen. Wat ik wil, is dat mannen mijn karakter leuk vinden.

Vandaag draag ik mijn duurste zomerjurk, om de rest van mijn familie te imponeren. Ik heb expres het prijskaartje eraan laten zitten. Voor deze jurk heb ik een half jaar moeten sparen, maar het is het waard. Ik zal stralen wanneer ik arriveer!

Helaas moet ik wel aankomen in mijn gammele Fiat Panda. Mijn gezicht betreft wanneer ik bij de felrode bak met de vele deuken erin aankom. Deze bejaarde auto heeft zijn beste tijd gehad. Misschien hoef ik geen smoes te gebruiken en krijg ik pech onderweg. Misschien komt er een knappe man langs die me een lift aanbiedt en worden we plotsklaps verliefd...

Haha, ik moet bijna lachen om mijn eigen fantasie. Nee, zo veel geluk zal ik vast niet hebben.

Had ik al gezegd dat deze week fantastisch wordt?

Het is drie uur rijden naar het Loirette. Ik doe er vier-en-half uur over, want ik heb de langste rij uitgekozen bij het tankstation, ik rijd tachtig waar ik honderd mag en ik stop om iets te eten. Twee keer. Even overweeg ik om wat files op te zoeken, maar na het waar-blijf-je-berichtje van mijn zus Maaïke en het iedereen-wacht-op-je-bericht van mijn broer Nick, app ik dat ik voor zessen op de plaats van bestemming zal arriveren.

Om precies één voor zes rijd ik de oprijlaan op en parkeer mijn auto op een van de parkeerplaatsen voor het Loirette. Ik doe mijn zonnebril af. Door de

voorruit staar ik een moment naar het kolossale landhuis. Niet alleen de hoeveelheid land eromheen is indrukwekkend, de villa zelf is evengoed imposant. Het Loirette is zo'n tweehonderd jaar geleden gebouwd en heeft nog altijd de oorspronkelijke, prachtige glas-in-loodramen. Elk jaar verbaast het me weer hoe ongeloofelijk mooi het eruitziet. Jammer van de mufte geur die we er gratis bij krijgen.

Na een diepe zucht stap ik uit, haal mijn tas uit de kofferbak en loop langs de rij dure auto's. De Audi is van Nick, de Mercedes is van Maaikes man Joris, de Jeep van mijn oom en tante en de Rover van mijn ouders. Ook staan er drie peperdure, elektrische auto's die ik niet zo één, twee, drie aan iemand kan koppelen. Misschien is er één van Maeve? Mijn nicht is alleen niet het type dat haar geld aan auto's uitgeeft.

Ik loop over het grindpad naar het bordes en zoek ondertussen de sleutel van de voordeur op. Dat is niet nodig, want de deur vliegt open voor ik goed en wel boven ben. Ik deins achteruit als mijn zus me kirrend om de hals vliegt. 'Hallo, Luna!' Haar opgewektheid geeft me zoals altijd de rillingen. Ze gooit haar glanzende, blonde lokken naar achteren. Een vlaag van haar dure parfum bereikt mijn neus. 'Leuk dat je er bent. Nu kan ik het je eindelijk vertellen. God, wat een nieuws!'

Opgewonden springt ze op en neer en trekt me dan mee naar binnen. 'Je zult je oren niet-'

'Nog niet, Maaike.' Mijn moeder komt met grote passen de hal in en neemt mijn weekendtas van me

over, om hem vervolgens op de grond neer te zetten. Het geklingel van de flesjes Fristi lijkt ze niet op te merken, evenmin als mijn oogverblindende zomerjurk. Verdomme, ze kunnen me toch wel een compliment geven? Ik draai mijn lichaam een beetje heen en weer, waardoor de stof elegant om mijn benen danst. Jammer genoeg merkt niemand het op.

‘Hallo, lieverd, hoe gaat het?’ vraagt mijn moeder.

‘Hoi, mam, het gaat prima met me,’ zeg ik met een gemaakte glimlach.

‘Oeps...’ Maaïke schopt tegen mijn tas wanneer ze mijn arm vastgrijpt. Weer hoor ik de flessen rinkelen.

‘Sorry, Luna.’

Mijn ogen schieten naar mijn weekendtas. Ik hoop dat de Fristi nog heel is. Ze moeten mijn leven deze week redden wanneer het onverdraaglijk wordt.

Ik krijg een kus op beide wangen van mijn moeder. Dat doet ze anders nooit. Ik neem haar van top tot teen op en merk iets vreemds op.

Normaal gesproken ziet ze er netjes uit, maar nu is ze over de top chic. Ze heeft rode lippenstift op, een zwart mantelpakje aan dat “geld” uitstraalt en naaldhakken waar ze nauwelijks op kan lopen. De frons op haar gezicht vertelt me dat er iets ernstigs aan de hand is. ‘Oké, wat is hier gaande?’ Ik krijg een brok in mijn keel wanneer haar gezicht nog serieuzer wordt.

‘Kom even mee.’ Mam trekt me de eerste de beste kamer in: het toilet. Mijn hyperactieve zus volgt ons op de voet. Dat zou er gek uit kunnen zien, maar dit toilet is niet veel kleiner dan mijn slaapkamer thuis.

‘We moeten even praten.’

‘Dat is duidelijk.’ Ik haal een hand door mijn blonde lokken. Dit gaat overduidelijk niet over een luxeprobleem. ‘Wat is er aan de hand?’ Gaat er iemand dood?

‘Nou... eh...’ Mam stottert wat en haar wangen kleuren rood.

Mijn hart mist een slag. O god, pap en zij gaan uit elkaar. Ik wist het! Maar waarom is Maaïke dan zo blij?

‘Maeve is verloofd,’ grijnst mijn zus.

Beduusd kijk ik haar aan. Volgens mij heb ik het niet goed verstaan. Verloofd? Nee, dat kan niet. Laten we zeggen dat Maeve niet echt het type is dat zich aan een man bindt. Ze is te... Maeve-achtig.

Oké, dat moet ik even uitleggen. Mijn nichtje is drie jaar jonger dan ik en een enorm feestbeest. Voor er een kloof tussen ons ontstond, gingen we weleens uit. Nou ja, meer dan “weleens”. Elk weekend kon je ons vinden in de club. Hoewel Maeve het leuk vond om in een hoekje met mannen te flikflooiën, wilde ze zich absoluut niet binden. Dat was ook een van de redenen waarom ik het zo leuk vond om met haar uit te gaan. De afspraak “samen uit, samen thuis” werd altijd nageleefd. Wat ze doet sinds ik onze vriendschap op een laag pitje zette weet ik niet. Wat ik wel weet is dat ze met kerst nog ‘lang leve het vrijgezelnenbestaan’ schreeuwde.

‘Maar ze zwoor nooit te trouwen,’ fluister ik paniekerig. Verdomme, ze had me beloofd om altijd single te blijven. Dat was wel zo’n zes jaar geleden, maar toch, een belofte is een belofte. Als ik dit had geweten, was

ik nooit naar het Loirette gegaan. 'Waarom heb je me dat niet verteld, mam?' Ik denk dat ik nog liever te horen had gekregen dat mijn ouders gingen scheiden. Mam haalt haar schouders op. 'Omdat ik wist dat je anders niet zou komen.'

Zeker weten!

'Maar...' Ik wil in tranen uitbarsten. In plaats daarvan kijk ik boos naar Maaïke. 'Wist jij dit?'

'Ja.' Maaïke haalt haar schouders op. 'Van mam moest ik het geheimhouden. Is het niet geweldig nieuws? Maeve is eindelijk aan de man! Het heeft haar maar zevenentwintig jaar gekost.'

'Enig,' mompel ik sarcastisch. Ik wil nu al een flesje Fristi openmaken om het te vieren.

Mam en Maaïke wisselen een blik van verstandhouding. Nu moet ik me pas echt zorgen gaan maken. Zij hebben allebei een master in de psychologie gedaan en denken nu hoogstwaarschijnlijk dat ik zelfmoordneigingen heb. Dat is niet zo. Ik heb alleen moordneigingen.

'Het moet wel een fantastische man zijn, als Maeve haar vrijgezellenbestaan ervoor opgeeft,' probeert Maaïke nog.

Die woorden maken me nog depressiever. Ik kan het niet geloven. Maeve gaat trouwen. Hoewel ik haar de laatste jaren nauwelijks spreek, voel ik me buitengesloten. Waarom wist ik dit niet?

'Maar goed, voor je Maeve en haar vriend gaat ontmoeten, moet je nog één ding weten,' zegt mijn moeder met een lachje. 'We vieren deze week de verloving met de familie van de bruidegom.'

Dit gesprek is net zoiets als een pleister van je arm trekken. Mam doet het langzaam en op de meest pijnlijke manier. Elke keer komt ze met nieuwe informatie op de proppen.

Voor ik ertegenin kan gaan, doet Maaike haar mond open. 'O, en ze baalt een beetje dat je haar als enige nog niet hebt gefeliciteerd.' Ze zegt het met een lach, hoewel er niets grappigs aan is. 'Dat vertelde ze me net.'

'Hoe bedoel je?' Mijn ademhaling versnelt en ik begin te zweten. 'Ik wist verdomme niet eens dat ze verloofd was! Ze heeft het niet op Facebook of Instagram gezet, en ze heeft me ook geen appje gestuurd.' 'Nou ja, ze heeft het nieuws drie dagen geleden al met de familie gedeeld, in de doktersapp.' Mam wuift mijn verontwaardigde opmerking weg voordat ik die kan uiten. 'Ik heb haar beloofd het aan je door te geven.'

'Maar dat heb je niet gedaan,' snauw ik.

'Jawel... nu.' Mam glimlacht. 'Ik heb alles goed uitgedacht. Gisteren vertelde ik Maeve dat je haar persoonlijk wilde feliciteren en dat ze daarom nog niets van je had gehoord. Zo lijkt het net alsof je... sociaal bent.'

Even denk ik dat mam een grapje maakt. Dat is niet zo. Mam is mam. Ze denkt dat ze me hier een plezier mee doet, maar het enige wat ze heeft gedaan is mij in de val lokken.

'Is er nog meer wat ik moet weten?' Knarsend schuiven mijn kiezen over elkaar.

‘Nee. Maar om duidelijk te maken dat je Maeve en Daniël het allerbeste wenst, heb ik een cadeautje geregeld dat je aan hen kunt geven.’

Met z’n drieën lopen we het toilet uit alsof er niets is gebeurd. Mam haalt een klein presentje uit haar tas en duwt het in mijn handen. ‘Ze zullen hier vast ontzettend blij mee zijn. Dat zei de verkoopster van de winkel in ieder geval.’

Voor ik kan vragen wat erin zit, komen tante Lisa en oom Derek de hal binnen. ‘Hallo Luna! Leuk dat je er bent.’ Ik krijg van allebei een kus. Ze zijn in een op-perbest humeur. Begrijpelijk, hun losbandige dochter gaat eindelijk trouwen. Ik voel hun brandende vraag al aankomen.

Maar het blijft stil. Nog wel.

‘Het is fijn om hier te zijn.’ Met moeite tover ik een glimlach op mijn gezicht. ‘En nog gefeliciteerd met de verloving van Maeve. Ik kon mijn oren niet geloven toen ik het hoorde.’

‘Dank je wel, schat.’ Tante Lisa straalt helemaal. Haar ogen lichten op wanneer ze de naam van de aanstaande bruidegom uitspreekt. ‘Je hebt Daniël natuurlijk nog niet ontmoet. Hij is hier met zijn familie. Ach, het is zo’n geweldige man. Die twee zijn voor elkaar gemaakt. Mijn Maeve is nog nooit zo-’

‘LUNA!’ Als je het over de duivel hebt... Mijn nichtje stormt de hal in. Aan haar zal je niet merken dat we uit elkaar zijn gegroeid. Ze omhelst me. ‘Leuk dat je er bent!’ Ze laat haar gouden verlovingsring zien. Hij ziet er gepeperd uit. ‘Is hij niet prachtig? Ik ga gewoon trouwen! TROUWEN!’

‘Gefeliciteerd!’ Vlug geef ik het cadeautje aan haar. ‘Alsjeblieft. Deze heb ik voor je gekocht.’

‘Bedankt,’ grijnst ze. ‘Kom, dan stel ik je voor aan Daniël.’

Met zware benen volg ik haar naar de woonkamer. Daar zitten pap, Nick en Melanie, twee onbekende, knappe mannen en een echtpaar van in de vijftig. Ze staan allemaal op wanneer we de kamer betreden.

Maeve valt om de nek van de knappe man aan de linkerkant. Hij lacht vrolijk naar haar wanneer ze hem kust. ‘Luna, dit is Daniël White. Daniël, dit is mijn nichtje, Luna Greenwood.’

Een fractie van een seconde zie ik bezorgdheid in Daniëls ogen. Dan knippert hij en verschijnt er een lach op zijn gezicht. ‘Ah, het altijd vrijgezelle nichtje.’ Hij geeft me een hand, terwijl ik met een ferme handdruk probeer te verhullen dat ik half verstijf. ‘Maeve heeft het vaak over je. Jullie gingen vroeger weleens uit, toch?’

Meent hij dit nou? Heeft hij nooit van manieren gehoord? En wat heeft Maeve allemaal over mij gezegd? Altijd vrijgezel? Zij was verdomme óók altijd single!

‘O, ik hoop zo dat Luna net zo’n man vindt als ik,’ zwijmelt Maeve.

Maaïke en Nick beginnen keihard te lachen. Mijn wangen branden. Het liefst zou ik een gemene opmerking terug willen maken, maar mijn schoonzus Melanie is me voor. Ze staat op en geeft me een kus op mijn wang. ‘Ik ben gek op de altijd vrijgezelle Luna. Met haar kun je lachen.’

Ze bedoelt het misschien goed, maar haar opmerking helpt absoluut niet. Nu wordt 'het altijd vrijgezelle nichtje' vast mijn bijnaam.

'Je bedoelt "om". We kunnen *om* Luna lachen,' grijnst Nick en hij geeft me ook een kus. Daarna is pap aan de beurt om me te begroeten. 'Niets van aantrekken, liefje,' zegt hij zacht en hij geeft een kneepje in mijn schouder. 'Je bent goed zoals je bent.'

Ik rol met mijn ogen. 'Vast.'

Als laatste begroet ik de familie van de aanstaande bruidegom. Goddank is die niet zo groot als de mijne. De familie White bestaat uit een vader, moeder en twee zoons. 'Hallo, Luna, ik ben Lauren.' De elegant geklede vrouw geeft me een warme, vriendelijke hand. Mijn blik gaat van haar blonde lokken met bijna witte highlights naar de gouden armbanden om haar pols. Mam probeert misschien chic over te komen, maar deze vrouw straalt het uit zonder er moeite voor te doen.

'Hallo,' mompel ik verlegen en ik ga door naar de volgende onbekende in de kamer.

'Ik ben Sebastiaan.' De grote, gespierde man kijkt me glimlachend aan. Zijn handdruk is warm en hartelijk.

'Leuk je te ontmoeten.'

Mijn jurk van vijfhonderd euro valt in het niet bij de kleding die Sebastiaan en Lauren White dragen. Dior en Boss. De onbekende, prijzige auto's voor het Loirette moeten van hen zijn. Fantastisch, Maeve heeft een knappe *en* rijke man aan de haak geslagen. Ik gluur onopvallend naar het koppel. Ze hebben alleen oog voor elkaar, waar ik kotsmisselijk van word.

Stiekem hoop ik dat Daniël een vreselijk rotkarakter heeft en dat Maeve snel op hem uitgekeken is. Het liefst nog voor deze week is afgelopen, zodat ik van de breuk kan genieten.

Ho! Stop! Ik roep mijn gedachten een halt toe. Wat vreselijk gemeen en egoïstisch. *Ik hoop dat ze lang en gelukkig...* Bijna ontsnapt me een snuivend geluid. Oké, laat maar. Ik denk wel even niets.

Als laatste is de broer van Daniël aan de beurt. Hij geeft me een hand en tovert een klein glimlachje op zijn gezicht. ‘Hallo, ik ben Christiaan.’ Daniëls broer is misschien nog wel knapper dan Daniël zelf. Hij is lang en heeft bruin, kortgeknipt haar. De Saint Laurent spijkerbroek en het witte shirt staan hem goed.

Hoewel Christiaan er misschien leuker uit ziet dan zijn broer, heeft hij niet dezelfde dromerige blik in zijn ogen. Hij kijkt sceptisch en chagrijnig. Ik krijg het gevoel dat hij net zo weinig zin heeft om hier te zijn als ik. Dat maakt me nog nieuwsgieriger naar hem.

Mijn ogen worden automatisch naar deze knappe man getrokken. Ik kijk van zijn groene ogen en hoekige gezicht naar zijn prachtige nek en slanke lichaam. Mijn blik gaat verder naar beneden.

‘Hij is bezet,’ fluistert Melanie in mijn oor.

Betrapt kijk ik haar aan. ‘Daar dacht ik helemaal niet aan,’ sis ik snel. Natuurlijk heeft Christiaan een vriendin. Waarom had ik ook iets anders verwacht? Zo gaat het altijd. En al was hij wel beschikbaar, dan nog zal hij niet mijn toekomst zijn. Christiaan en ik... dat zou nooit gebeuren.

‘Waar dacht je niet aan?’ lacht ze.

Er klinkt geritsel van papier. Maeve heeft haar cadeautje uitgepakt. Ik kijk over haar schouder mee. Het papier valt op de grond en ze staart met een vreugdevol gezicht naar de inhoud. Lauren en Sebastiaan kleuren rood wanneer ze het aardigheidje zien. Nick, Daniël en Christiaan schieten in de lach, terwijl mijn tante en oom grijnzend hun hoofd schudden. Mijn moeder is zich van geen kwaad bewust en mijn vader kijkt me zuchtend aan. Op de verpakking staat *Starterskit BDSM*.

Shit. Dat meen je niet! Ik kan wel door de grond zakken van schaamte. Mijn wangen zijn waarschijnlijk knalrood. Het voelt alsof ik koorts heb. Mijn hele lichaam gloeit. Naar welke winkel is mijn moeder in hemelsnaam geweest? Op de voorkant staat in veel te grote letters afgebeeld waar de afkorting voor staat: *bondage, discipline, dominantie, submissie, sadisme en masochisme*.

‘Ik zei toch dat we om Luna kunnen lachen,’ grijnst Nick.

Op dat moment stormen Joris en de kinderen van Nick en Melanie de woonkamer in. Oma Geertje strompelt achter ze aan, haar handen omklemmen haar wandelstok stevig.

De twee kleintjes zien het pakketje en rennen eropaf.

‘Wat is dat, tante Maeve?’ vraagt de vierjarige Tilly.

‘Is het een cadeautje? Mogen we ermee spelen?’

‘Oeh, een zweep. Ga je op paardrijden?’ vraagt de zesjarige Tom. ‘En handboeien! Gaan we boefje spelen?’

‘Absoluut niet,’ zegt Melanie. Ze trekt Tilly en Tom weg bij de verpakking alsof het iets walgelijks is, waar ze misschien weleens gelijk in kan hebben.

Maaïke komt naast me staan en grijnst. ‘Ik heb het gevoel dat dit een geweldige week gaat worden.’

‘Ik ook,’ mompel ik zachtjes.

HOOFDSTUK 2

DE SPEURTOCHT

Volgens mij vinden Maeve en Daniël mijn, oftewel mama's cadeautje leuk. Hoewel ze er heel nonchalant over doen, zie ik de ogen van mijn nichtje telkens richting het pakketje schieten. Alsof ze zeker wil weten dat het er nog is. De gedachte dat ze het vanavond misschien gebruikt, wil ik heel graag uit mijn hoofd zetten.

We zitten met z'n zeventienen aan tafel. Ze-ven-tien mensen! En het past. Alle ruimtes in het Loirette zijn gigantisch, dus ook de eetkamer. Nick en Melanie zitten aan mijn ene kant en Tom en Tilly aan mijn andere kant. Volgens mij is dat in elke familie zo: je hebt de kant van de geweldige, spraakzame familieleden, en je hebt het verdoemenishoekje. Daar zitten de mensen met wie niemand graag wil praten, omdat ze, tja... minder interessant zijn. Het leven aan deze kant van de tafel is nogal saai.

Ik zucht diep. Ik zit bij de kinderen en dat zegt genoeg.

Met een half oor luister ik naar de verhalen van Tilly en Tom. Zij vinden het goddank wel leuk dat ik bij hen zit. Het jammere van dit gesprek is dat het over hun schoolvriendjes en het internet gaat. Geloof het of niet, maar "school" is niet echt een onderwerp dat me aanspreekt. Bovendien is hun woordenschat nog-

al klein. Ik krijg telkens hetzelfde te horen. “Het is zo stom” en “Dirkje verdiende het”. Volgens mij luisteren ze ook net iets te vaak de gesprekken van hun ouders af, want een paar keer vloeken ze luidkeels.

Ik reik net naar de schaal met sushi om wat op mijn bord te scheppen als er aan de andere kant van de tafel met een lepeltje op een wijnglas wordt getikt. Maeve staat op. Ze straalt wanneer ze haar champagneglas heft. Ik neem snel een slok van mijn water, al had ik liever Fristi gehad. ‘Wat fijn dat jullie er allemaal zijn!’ Ik neem nog een slok. ‘Het is zo leuk dat we ons verlovingsfeest in het Loirette kunnen houden. Bedankt, tante Caroline en oom Frans.’

Mijn ouders heffen hun glas, terwijl ik mijn wenkbrauwen frons. Verlovingsfeest?

‘Daniël en ik hebben al onze vrienden woensdagavond uitgenodigd voor het feest. We hebben er ontzettend veel zin in.’

Oké, woensdagavond is er dus een feest. Dat heeft mam me heel tactisch niet verteld. Ik moet toegeven dat ze me misschien iets te goed kent. Als ik dit had geweten, was ik een uur geleden al het huis uit gestormd. Maeves vriendinnen zijn net als Maeve. Nee, dat is niet waar; ze zijn nog erger. Nog vrolijker, nog opgewekter, nog enthousiaster, nog joliger. Vroeger had ik geen problemen met zulke extraverte karakters, want ik was zelf ook zo. Maar nu...

‘Wanneer gaan jullie eigenlijk trouwen?’ vraag ik. Ik neem nog een slok van mijn water en doe alsof het wijn is.